

9. sz. Egyezmény

a tengerészek munkaközvetítéséről

Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genovába, és amely 1920. június 15-én ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a megállapodások felülvizsgálatával, a tengerészeket munkához segítő létesítmények létrehozásával és az Egyezménynek és az Ajánlásoknak a tengerészekre való alkalmazásával kapcsolatban, melyeket tavaly novemberben Washingtonban fogadtak el a munkanélküliség és a munkanélküli biztosítás kapcsán; a kérdés a Konferencia genovai ülésének napirendjén második pontként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „A tengerészek munkaközvetítéséről szóló 1920. évi Egyezmény” néven idézhető, és amely a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának rendelkezései szerint a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai által ratifikálandó.

1. cikk

A jelen Egyezmény céljaira a “tengerész” kifejezés minden olyan személyre vonatkozik, aki nem tiszt, és tengerhajózásban részt vevő hajón a személyzet tagjaként áll alkalmazásban.

2. cikk

1. A tengerészek munkaközvetítését nem végezheti senki, illetve semmilyen cég vagy egyéb ügynökség anyagi ellenszolgáltatás érdekében tevékenykedő kereskedelmi vállalkozásként; továbbá senki és semmilyen vállalkozás vagy ügynökség sem szabhat díjat, sem közvetlenül sem közvetve azért, hogy tengerésznek bármely hajón munkát talál.

2. Az adott ország törvényei szabjanak ki büntetést ezen cikk rendelkezéseinek mindennemű megsértéséért.

3. cikk

1. A 2. cikk rendelkezéseit helyben hagyva, bármely személy, vállalat vagy ügynökség, aki/amely fizetett kereskedelmi tevékenység keretei között már hosszabb ideje foglalkozik tengerészek számára munkaközvetítéssel, kormányzati engedéllyel időlegesen folytathatja tevékenységét, amennyiben ezen szolgáltatását kormányzati ellenőrzés és felügyelet mellett végzi, hogy ezáltal az érintettek jogai biztosítottak legyenek.

2. Minden olyan tagállam, mely ezen Egyezményt ratifikálja, vállalja, hogy gyakorlatban érvényesíthető intézkedéseket foganatosít annak érdekében, hogy minél

hamarabb megszüntesse azt a gyakorlatot, melynek során a tengerészek kereskedelmi vállalkozásokon keresztül, térítés fejében jutnak munkához.

4. cikk

1. Minden olyan tagállam, mely ezen Egyezményt ratifikálja, vállalja, hogy létrehoz és fenntart olyan, hatékonyan működő és megfelelő szolgáltatást nyújtó állami munkaközvetítő irodahálózatot, mely térítésmentesen ajánl munkát tengerészeknek. Egy ilyen hálózat létrehozása és fenntartása történhet vagy-

- (a) a hajótulajdonosok és tengerészek érdekképviselője által közösen, egy központi hatóság felügyelete alatt, vagy
- (b) ilyen közös fellépés hiányában az állam kizárólagos intézkedése nyomán.

2. Az összes ilyen munkaközvetítőt olyan személyek üzemeltessék, akiknek gyakorlati tapasztalatuk van a tengerészettel kapcsolatban.

3. Ahol különböző fajta ilyen munkaközvetítők léteznek, meg kell tenni a megfelelő lépéseket azok tevékenységének országos szintű összehangolására.

5. cikk

Hajótulajdonosok és tengerészek egyenlő számú képviselőiből álló bizottságokat kell létre hozni ezen irodák tevékenységével kapcsolatos tanácsadásra. Az egyes országok kormányai fenntarthatják a jogot ezen bizottságok jogkörének még részletesebb meghatározására, különösen is azon tekintetben, hogy ezen bizottságok elnökeit saját tagságukon kívülről válasszák meg, az állami felügyelet mértéke tekintetében, illetve azon segítség szerint, melyet ezen bizottságok a tengerészek jólétében érdekelt személyektől kaphatnak.

6. cikk

A tengerészek foglalkoztatásával kapcsolatban a tengerészeknek biztosítani kell a szabad hajóválasztás, illetve a hajótulajdonosoknak a szabad személyzetválasztás jogát.

7. cikk

A megállapodás pontjai és a munkaszerződés tartalmazzák a szükséges garanciákat minden szerződő fél érdekeinek védelmére, illetve álljon megfelelő lehetőség a tengerészek rendelkezésére, hogy ezen megállapodásokat vagy szerződéseket aláírás előtt és után megvizsgálhassák.

8. cikk

A jelen Egyezményt ratifikáló minden ország megteszi a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a tengerészek foglalkoztatásához ezen Egyezmény alapján szükséges létesítmények minden tengerésznek rendelkezésére álljanak a jelen Egyezményt ratifikáló országok mindegyikében, ahol a munkaügyi körülmények általánosságában hasonlóak, ha kell, állami irodák formájában.

9. cikk

Minden ország maga dönti el, hogy a jelen Egyezményben foglalt rendelkezésekhez hasonló hatályba léptessen-e fedélzeti tisztek és gépésztisztek vonatkozásában.

10. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló minden ország tájékoztatja a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalt minden rendelkezésére álló statisztikai vagy egyéb információról, mely a tengerészek munkanélküliségével vagy tengerészeinek érdekében működő munkaközvetítő irodákkal kapcsolatos.

2. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal az egyes országok kormányaival vagy az ezen országokban működő megfelelő szervezetekkel egyetértésben megteszi a szükséges lépéseket az egyes országos tengerész munkaközvetítő ügynökségek tevékenységének koordinálására.

11. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden, a jelen Egyezményt ratifikáló tagállama kötelezi magát arra, hogy azt alkalmazza olyan gyarmataira, védnöksége alatt álló területeire, és birtokaira, melyek nem rendelkeznek teljes körű önkormányzattal:

- (a) kivétel, ahol helyi körülmények folytán e rendelkezések nem alkalmazhatók; avagy
- (b) ha olyan módosításokat hajt végre, melyek e rendelkezéseket a helyi körülményekhez igazítják.

2. Minden tagállam értesíti a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalt arról, milyen intézkedéseket tett gyarmataival, védnöksége alatt álló területeivel, és teljes körű önkormányzattal nem rendelkező birtokaival kapcsolatban.

12. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányában közzétett feltételek szerint a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

13. cikk

Amint a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját nyilvántartásba vette, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Szervezet valamennyi tagállamát köteles erről értesíteni.

14. cikk

A jelen Egyezmény azon a napon lép hatályba, amelyen a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója ezt az értesítést kibocsátotta, és csak azon tagokra nézve hatályos, melyek bejegyezték megerősítéseiket a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalnál. Ezt követően az Egyezmény minden más tagállamra nézve azon a napon lép hatályba, melyen ratifikációját a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalnál nyilvántartásba vették.

15. cikk

Minden, a jelen Egyezményt ratifikáló tagállam kötelezi magát arra, hogy annak rendelkezéseit legkésőbb 1922. július 1-ig életbe lépteti, és megteszi az ezen rendelkezések hatályát biztosító szükséges lépéseket.

16. cikk

A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához egy nyilvántartásba vétel céljából eljuttatott nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított öt év elteltével. Az ilyen felmondás egy évvel azután válik hatályossá, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal azt nyilvántartásba vette.

17. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa a jelen Egyezmény hatályba lépését követően tíz évente legalább egyszer jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

18. cikk

A jelen Egyezmény francia és angol szövegváltozatai egyaránt hitelesek.